

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ

Μετὰ μακροχρόνιον ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀπουσίαν ἡ ἑλληνικὴ σάτυρα ἔλαμψε καὶ πάλιν τὴν ἡμετέραν τῆς τὴν παρελθούσας Τρίτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς δύο θεάτρων διὰ τῆς νέας κωμωδίας τοῦ κ. Δεληκατερίνη.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ γυναῖκες δὲν θὰ συγχωρήσουν ποτὲ τὸν συγγραφεὶ διὰ τὸ πραξικόπημά του αὐτό· ἀλλὰ δὲν προκείται περὶ αὐτῶν ἄς τοῦ *φάλλου* ὅσα θέλουσιν, ἀφοῦ μάλιστα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ πείσων μὲν καὶ τὴν παγίδα καὶ θὰ δικαιολογήσων τὴν ὑπερξίαν τῆς κωμωδίας. Πράγματι θύμῃς περὶ προϊόντος ἐνὸς δοκίμου ἑλληνικοῦ καλὰμου διὰ τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ κἀμωμῶμεν ὀλίγας παρατηρήσεις ἐκ καθήκοντος ὑπεργουραμένου ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἡμετέρου φιλίου ἀφ' ἐνός καὶ τῆς προσωπικῆς φιλίας πρὸς τὸν ἑλληνα συγγραφεὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ ὅποιος δὲν θὰ εἶνε βέβαια τῆς γνώμης, ὅτι τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μάλιστα εἰς ἓνα φίλον, εἶνε ἀρετὴ τῶν ἀνοήτων, ὅπως πολλοὶ σήμερον ἰσχυρίζονται.

Ἀληθὲς ὅτι τὸ θέμα, ὅπερ ἐξέλεξεν ὡς ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου του, ἔχει ἀνάγκη ὄχιος, καυστικῆς καὶ ὀλίγον ἀποτόμου σατύρας δὲν ἐπιτελεῖ ὅμως ἐξ αὐτοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ κατὰ κράτος τῆς παρεχόμενης ἀδείας πρὸς ἀνεπαίσθητον ὑπερβολὴν τῶν ὀρίων τοῦ πιθανοῦ καὶ νὰ ἀφίθῃ οὕτω ἐλεύθερος ὁ χῶρος εἰς τὴν τερατώδη ἀπιθανότητα ἢ ὅποια χρησιμεύει ὡς βᾶσις διὰ σκενικὰ ἔργα ἄλλου εἴδους. Ἡ φάρσα καὶ ἡ καθ' ἑαυτὴ κωμωδία, αἱ ὅποιαι συνήθως εἰς ἀρχαιοτέραν ἑποχὴν ἐχειραφετήθησαν ἀνοιδαιῶς σήμερον ὑπέκουσαν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς σημερινῆς τέχνης, ἢ ὅποια εἶδον ἰδίαν ὑπερξίαν εἰς τὴν πρῶ-

την καὶ ἐπιβάλλει περισσοτέραν λεπτότητα καὶ καλκισθησίαν εἰς τὴν δευτέραν. Ἡ σάτυρα τῆς ἑλληνικῆς κωμωδίας «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» εἶνε καυστικώτερα τῆς τοῦ «Μεγάλου κακοῦ»· καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔλαβεν ἀνάγκη τῶν εἰκόνων τοῦ «Σιδηροδρομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ» διὰ δεῖξῃ τὴν δύναμίν της.

Ὁ κ. Δεληκατερίνης ἔχων ὡς φαίνεται ὑπ' ὄψει του τὸ συνήθως εἰς τὸ κοινὸν προσφερόμενον εἶδος τῆς πνευματικῆς τροφῆς καὶ φοβούμενος ἀποτυχίαν ἐκ τῆς μὴ ἱκανοποιήσεως τῶν ὀρέξεων τῆς ἐπιπολαιότητος ἐσπευσε νὰ ἀποφασίσῃ τὴν κωμωδίαν του. Οἱ σπινθῆρες τοῦ σατυρικοῦ τοῦ πνεύματος ἀφ' ἐνός καὶ ἀξιοθαύμαστος πλοκῆ καὶ σκενικῆ οἰκονομία ἀφ' ἑτέρου εἶνε αἱ ἀληθεῖς καλλοκαί τοῦ ἔργου του, ἐνῶ ἐξ ἄλλου μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα *καλαμπούρια* δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὰς καταδιώσεις τῆς βίας.

Ἡ ὑπὸ τῶν δύο θεάτρων ἐκτέλεσις ἐν γένει ἀρετὰ ἐπιτυχῆς.

Ὁ Τροβαδοῦρος